

La paraula de Déu llegida en un monestir de monges

REGINA GOBERNA, monja de St. Benet de Montserrat.

Quan vaig entrar al monestir, ara fa més de 50 anys, en realitat jo volia ser missionera. Però el fet que Teresa de Lisieux fos patrona de les missions, em va decantar per la vida monàstica tot i que no sabia gran cosa de la vida i espiritualitat que hi trobaria.

Actualment són moltes les persones a qui sorprèn que hagi esdevingut missionera des del monestir. Com he arribat aquí, i el paper que hi ha jugat la Bíblia, és el que em proposo explicar en aquestes pàgines.

Quan van venir els dos germans Tena (avui un d'ells bisbe) a la paròquia de St. Joan d'Horta, vaig sentir parlar per primera vegada de la Litúrgia, sense entendre'n massa l'abast.

En entrar al monestir, la litúrgia es va convertir en el centre de la meua vida. De seguida em vaig adonar que era una de les riqueses que

donaven varietat al nostre ritme de vida. Des de l' Advent i Nadal a la Pasqua i Pentecosta, i fins a reiniciar el cicle, cada dia era diferent.

Amb l'arribada del Concili Vaticà II, que tant de bé ens ha fet a les monges, junt amb molts altres aspectes, la litúrgia es va enriquir enormement a través del nou "lectionari litúrgic" amb uns cicles bíblics de lectures molt més rics i complets.

També en obrir-nos més a nivell d'estudis, vaig tenir l'oportunitat, durant quasi 10 anys, d'unes classes particulars de Bíblia amb un monjo savi i sant, el P. Guiu Camps, que han estat un dels puntals més fermes de la meua vida. No sols vaig aprendre a llegir la Sagrada Escripura a partir de l'exegesi, i l'estudi i reflexió personals, sinó que durant anys hi he buscat les meves pròpies conclusions vitals.

Així, el que en començar va ser un viure la litúrgia en sentit global, després es va anar convertint en un viure, a través de la litúrgia diària, els textos bíblics, fent-ne un sagrament de la presència de Jesús, ara i aquí.

Amb l'estudi dels salms, un a un, els hi he anat descobrint un color particular per a cada un. Qualsevol

En entrar al monestir, la litúrgia es va convertir en el centre de la meua vida.

hora de l'Ofici Diví, queda enormement potenciada. L'ocasió en què possiblement va ser escrit el text, el títol que la versió hebrea li dona, el grup al que pertany el salm, la posició que ocupa dins el conjunt del salteri, o la intenció per la que es va posar a cada hora de l'Ofici, són tot un reguitzell de dades que faciliten endinsar-te més en el contingut. A mi personalment m'agrada usar uns fulletons que m'he fet per a cada pregària de l'Ofici, que em recorden totes aquestes intencions de cada salm concret.

Els textos de l'Antic Testament els tinc treballats no sols servint-me d'introduccions més o menys especialitzades, sinó que m'agrada imprimir-ne el text català, deixant espais per a afegir-hi notes i comentaris. I en molts casos els escrits són en forma de pregària o responen a situacions o a llocs en què van ser redactats. Recordo per exemple, la conclusió del profeta Miquees relacionada amb una experiència important de pregària vora l'estany Gento, o la carta als Efesis dalt del Montsant, o les negacions de Pere de Lluc dalt els estanys de les Boulloses... etc., etc. Bé, és que normalment aprofito les vacances per llegir amb més detall algun llibre de la Bíblia.

Aquest mètode em fa sentir com si tingués el privilegi de "menjar-me el text", sense deixar de digerir fins i tot els detalls. Si alguna gràcia tenen aquestes pàgines malgirbades, és la de ser escrites sense cap més finalitat que la d'entretenir-me en el contingut, a fi que penetri en la vida. M'és completament igual que hi hagin repeticions, o taxades, o afegits

que pugen i baixen. L'únic que m'interessa que jo mateixa l'entengui. I la veritat és que cada dia, de fa anys, me'n serveixo per a preparar els fragments corresponents a la pregària litúrgica. Sobretot els de l'Eucaristia. Ja hi estic tan acostumada, que si un dia, per les raons que sigui, m'ho salto, tinc la impressió de pregar descentrada.

Aquest mateix mètode em serveix pel Nou Testament, però en aquest cas molt més ampliat.

Les carpetes que ocupen les cartes de Pau són bastant gruixudes, i estan força rebregades per l'ús. Una a una, amb l'ocasió en què Pau la va escriure, i els continguts subratllats i ampliat. Tinc el convenciment que les cartes de Pau són un dels menjars més sòlids pels qui ens diem cristians.

I, naturalment, el centre d'interès el tenen els quatre evangelis. Cadascun d'ells té una carpeta curulla d'apunts. Durant molts anys vaig estar llegint comentaris de cada evangeli en particular: Bonnard (Ed. Cristiandad 1976) per Mateu, Gnilka (Ed. Sígueme 1983) per Marc, Fitzmyer (Ed. Cristiandad 1986) per Lluc, i Brown (Ed. Cristiandad 1979), Schnackenburg (Ed. Herder 1980), i Dood (Ed. Cristiandad 1978) per Joan. A part d'aquests llibres bàsics, he anat recollint comentaris diversos, de manera que per cada dia de l'any tinc de 5 a 10, o 15, folis de resums plens d'explicacions. Així doncs, durant la llarga estona de "lectio" de la vigília (1 hora i mitja diària), repasso els que m'atreuen més, o n'escric de nous. Així, a més d'entrar

en el fragment del dia, em fico en el context en què el posa l'evangelista.

És clar que de fa anys no llegeixo res més que la Bíblia, a banda dels llibres que ens llegeixen al refetor, que normalment són tesis interessants sobre la vida i el pensament de la societat actual.

Sobretot per setmana santa la lectura d'aquests comentaris als evangelis s'intensifiquen, de manera que l'atmosfera de la Passió de Nostre Senyor, pren un relleu ben especial. Com que les lectures d'aquests dies són tan cabdals, en moltes ocasions he intensificat els temes ja des de l'inici de la quaresma. I que bonics que els he trobat!

Aquesta és la síntesi entre litúrgia i bíblia que alimenta el dia a dia monàstic. I sense això, la vida al monestir em semblaria superficial.

Passant a la tasca missionera, mai m'hauria pensat trobar el camí a través d'Internet i sobretot de la pàgina web del monestir.

Després d'anys d'intuir que aquest fora un bon mitjà per a compartir la vida amb altres persones que hi estiguessin interessades, per fi al 2001 la iniciàrem. Quan vaig dir les intencions que tenia, al noi que ens la va començar, em va respondre literalment: "Jo no crec amb tot això vostre, però penso que totes les webs haurien de ser així". No sols dir qui som i què fem, sinó com pen-

sem, i el que ens sembla important per a viure.

De fet és amb sorpresa que constatem la bona acollida que té, no sols pels molts visitants, sinó de tants països diferents (entre 30 i 35 països del món, ja que la tenim en 8 idiomes).

Però el que dona cada setmana la volta al món, són els «Powers Points» sobre els evangelis. Entre salms i evangelis n'hi poso 17 de nous cada setmana.

No guardo els correus que constantment es reben, però certament que fan impressió. I no només de creients convençuts, sinó àdhuc de joves o grans, més o menys allunyats de l'església.

Aquests PPs, presentats amb imatges de Terra Santa, dels llocs on els evangelistes situen les paraules de Jesús, vénen a ser el resultat d'aquelles reflexions que durant anys vaig anar escrivint. No tant directament copiant els textos que podrien resultar massa llargs o especialitzats, com ficant-los en l'ambient evangèlic que després de tots aquests anys procures que et vagi penetrant.

És veritat que molt sovint quedo insatisfeta per la impotència de dir amb paraules allò que és tant important per a mi, però ho faig amb bona voluntat, pensant que el mateix Jesús hi posarà la resta.